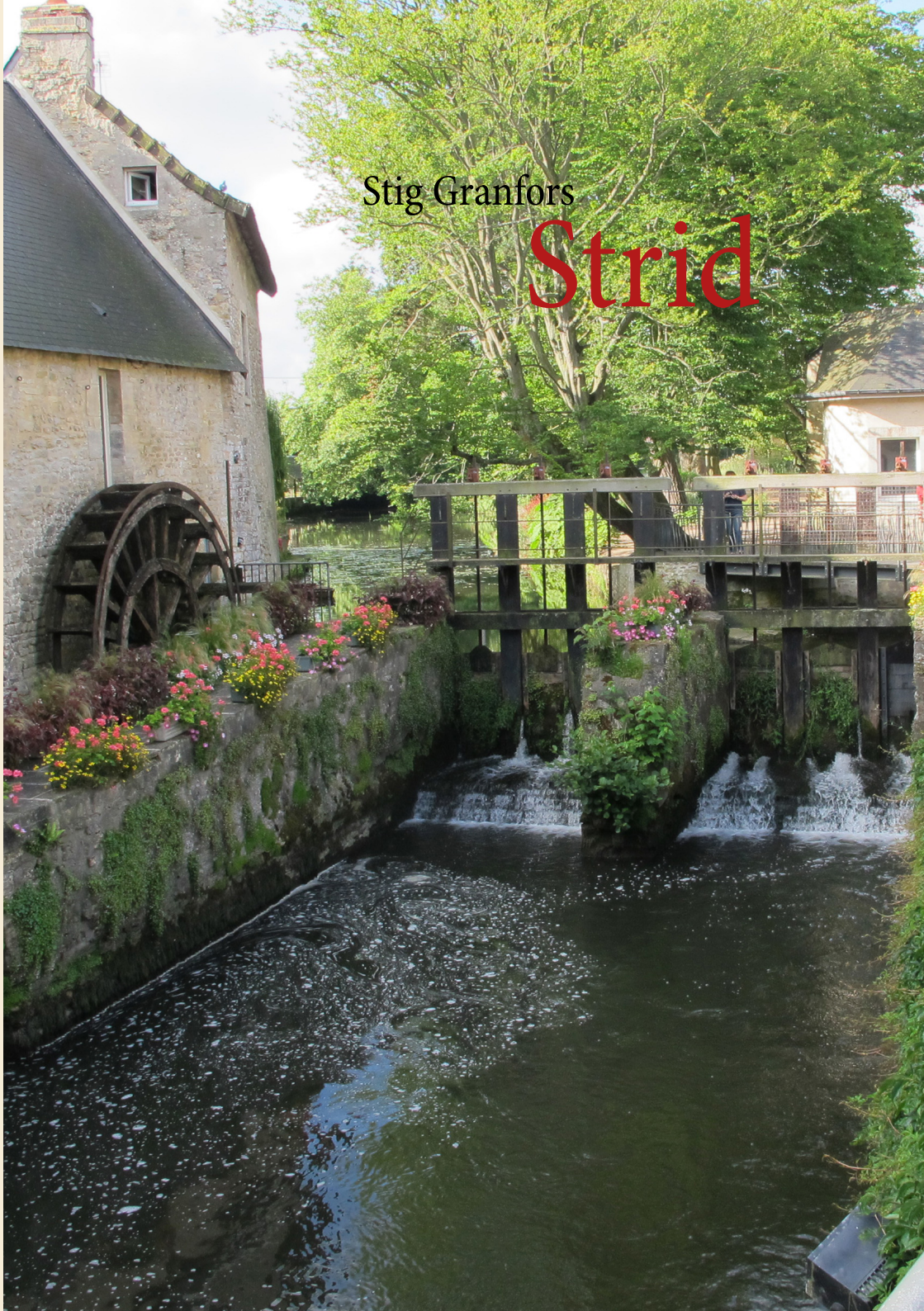

Stig Granfors

Strid

Stig Granfors

STRID

Spänningsroman

Boktrilogin om Greg:
Glimt av hopp (BoD 2012)
Skärseld (BoD 2013)
Strid (BoD 2014)

© 2014 Stig Granfors
<http://stiggranfors.jimdo.com/>

ISBN: 978-95-2286-920-3

Förlag: Books on Demand GmbH, Helsingfors
Tryck: Books on Demand GmbH, Norderstedt

1

Himlen var kluven i två hälfter. I söder var den svart av tunga regnmoln och slätten piskades av regn. Upp mot bergssluttningarna längre söderut haglade det, om man fick tro väderleksrapporten. I norr var himlen klarblå och marken torr.

Flyget fick tillstånd för avfärd innan stormen anlände. Planet flög snett uppåt, tog en sväng mot molnen som för att ta avsked och styrde sedan kosan norrut, bort från regn och hagel.

Greg bläddrade i boken han köpt på flygfältet. Den berättade om de antika filosofernas teorier om världsalldet och dess uppkomst. Texten fick hans fantasi att spinna. Han tittade ut genom fönstret, betraktade länge molnen som snabbt svepte förbi. Människan trodde hon behärskade naturen bara för att hon uppfunnit maskiner av alla de slag men det var precis tvärtom. En dag skulle vi inse detta, tänkte han. Man kunde inte leka med naturen hur mycket som helst. Naturen slog ibland tillbaka och då oftast på ett grymt sätt som människan inte förstod.

Bokens text var utmanande och krävde hans fullständiga koncentration. En gäspning påminde honom om hur trött han var. Han satte boken åt sidan och tryckte på knappen som fick ryggstödet att luta sig bakåt. Det var kallt i kabinen och Greg bad om en filt av flygvärdinnan. Insvept i filtens värme vaggades han småningom till sömns av det entoniga surrandet från motorerna. Han glömde turbulensen och började drömma. Ögonlocken darrade emellanåt och benen ryckte till. En sömnforskare skulle ha sagt att det var en mardröm, en panikartad sådan att döma av de små, snabba ryckningarna i fingrarna. Vad sömnforskaren inte kunde veta var att drömmen var en av de viktigaste han hade haft på länge.

Ett runt hål i plexiglasets uppstod. Små föremål sögs mot hålet, gjorde det större. Fönstret gav efter för trycket och slets ut av vinddraget. Föremålen flög ut i luften och dalade ner i den oändliga avgrunden. Kabinen tömdes plötsligt på luft och syremaskerna ploppade alla på en gång ner från taket. Planet störtade och passagerarna gallskrek.

Drömmen fick Greg att vakna i panik flera gånger under färden. Varje gång han vaknade trodde han att flygplanet kraschade mot en ensam bergssluttning någonstans i de ungerska bergstrakterna. Men varje gång stack solen honom i ögonen. De hade lämnat stormen bakom sig och planet flög ovan molnen jämnt och stadigt. Bara emellanåt fick en svag turbulens flyget att dallra en aning.

Gång efter annan återgick han till samma dröm. Efter den tredje gången försökte han hålla sig vaken med tvång, men det lyckades inte. Han föll in i samma djupa sömn. Nu satt han i cockpiten. Rytandet från en

motor fick honom att dra hjälplöst och förtvivlat i alla spakar han kom åt. Nosen ville ändå hela tiden nedåt.

Fjärde gången han vaknade beställde han kaffe och drack det utan tillsatser. Den svarta drycken var het och stark och fick honom att bli klarvaken. Han kastade av sig filten, tittade omkring. Mest av nyfikenhet men också av en annan anledning. Det var något som inte stämde. Han satt längst fram och var tvungen att resa sig halvvägs för att se alla passagerare. Affärsresenärer, barnfamiljer, pensionärer och ungdomar, en salig blandning av nationaliteter i olika åldrar.

Ingen noterade hans granskning förutom en trettioårig man längst bak. Mannen gav Greg ett irriterat ögonkast, därefter vek blicken undan. Den skäggiga mannen gömde sig bakom sätet, bladdrade förmodligen i tidningshögen i stolfickan framför.

Greg fortsatte sin närgångna granskning. Två män och en kvinna noterade honom. De var lika nyfikna på sina medpassagerare som han var. En slump? Kanske hade de inget att göra, var redan trötta på den enformiga resan. Männen och kvinnan satt på olika platser i kabinen. Hade de ett samband? Greg slöt ögonen, försökte känna vad det var som gjorde honom otålig. En obestämd känsla. Han skakade av sig känslan, knäppte upp bältet och sträckte på benen. En kort promenad i gången skulle förhoppningsvis bota rastlösheten.

Toaletten längst fram var ledig och han gick in på den. Av gammal vana öppnade han skåpet under tvättstället och kände med fingrarna. Ingenting. Han spolade och ett hårt svoosch hördes. Stället för pappershanddukar och avfallskärlet innehöll heller inget av intresse. Han tvättade händerna noga, torkade varje finger eftertänksamt. En normal rutin då han funde-

rade. Han såg sig i spegeln, det krulliga håret hade pressats ihop på ena sidan. Han rufsade om håret, vätte handen än en gång och drog några drag genom frisyren. Fick fason på lockarna. En rännil av torkad dregel fick han bort med en pappershandduk. Ögonen var håliga och röda av brist på sömn.

Han försökte få fason på tankarna. Var han paranoid? Sömnforskaren skulle antagligen svara ja på den frågan, men Greg visste bättre. När han kom ut styrdes hans steg av någon anledning till toaletten mittemot. Han trängde sig in på den andra toaletten strax före den skäggiga mannen som han tidigare hade haft ögonkontakt med. Greg sa: "Sorry, emergency." Mannen muttrade något ohörbart, det lät som en svordom.

Inne på toaletten utförde Greg samma rutiner som en stund tidigare. Ingenting här heller. Han skakade av sig den otåliga känslan, steg ut igen och gick till sin plats. Planet skakade till, en gång och ännu en. Därefter sjönk planet plötsligt. Greg svajade till och återfick balansen genom att luta sig mot ett tomt flygplanssäte. Ett ljudligt pling hördes och varningslampor blinkade. En röst uppmanade passagerarna att sätta sig och spänna fast säkerhetsbältena. Greg lydde uppmaningen och slog sig ned.

Turbulensen fortsatte ungefär en kvart. Planet sjönk häftigt några gånger. En kvinnlig passagerare bakom Greg flämtade högt varje gång den tyngdlösa känslan uppstod. Stormens yttre kant närmade sig bakifrån och turbulensen kom sig av att planet befann sig i brytningsskedet mellan sol och moln.

Planet steg en aning och färden återgick snart till det normala. Bältskylten slocknade och Greg återupptog sin vandring, denna gång till planets bakre del.

Kvinnan, de båda männen i planets mittparti och mannen längst bak satt på sina platser. Greg tog ingen notis om dem.

Den bakre toaletten på vänster sida innehöll inget ovanligt. Han gick över till den högra sidan, fick vänta ett tag eftersom den toaletten var upptagen. En äcklig odör mötte honom, då dörren öppnades. En ung man steg ut, såg med urskuldande min på Greg och skyndade sig nerför gången.

Greg höll för näsan och dök in på toaletten, kollade om besökaren hade spolat, vilket denne hade gjort. Lukten skulle försvinna så småningom eller så var det bara att vänja sig vid stanken. Han kollade tvättstället först, det var det naturligaste gömstället. Fingrarna flög rutinmässigt över aluminiumplåten, stötte på en tejprensa.

Han mixtrade bort ett litet paket, som var fasttejpade under tvättstället. Paketet innehöll plast- och metallbitar av olika storlekar. Greg granskade ingående ett långt metallrör. En pistolpipa? Något som såg ut som en avfyrningsmekanism spolade han ner. Resten packade han in igen och tejpade paketet tillbaka på samma plats som förut. Pistolpipan gömde han i avfallskärlet, den var för stor att spolas ner. Han återvände till sin plats, såg ur ena ögonvrån hur mannen längst bak steg upp och gick in på toaletten Greg just hade lämnat.

Mannen dröjde länge, en lång kö hann bildas innan han kom ut. Greg noterade mannens vilsna blick. Mannen gick fram till kvinnan i planets mittparti. Ett tyst men upprört samtal följde. Mannen återvände till sin plats. Kvinnan steg i sin tur upp och gick fram till de två männen längre fram. Greg fick intrycket att kvinnan var gängets ledare. En av männen var på väg

att stiga upp men kvinnan tryckte ner honom i sätet och skakade på huvudet.

Brottstycken av det dämpade samtalet nådde Greg. Det var ett språk han inte förstod men gesterna avslöjade ett tydligt missnöje, som ökade ju mer kvinnan pratade. Samtalet hölls kort. Kvinnan återvände till sin plats, ryckte på axlarna som en signal till den skäggige mannen längst bak. Männen i planets mittparti rörde otåligt på sig en stund. Men eftersom kvinnan inte gav några tydliga signaler slog de sig småningom till ro.

Resten av resan fortsatte utan incidenter. Innan planet gick ner för landning lämnade Greg i förbifarten en lapp på flygvärdinnornas disk. På lappen hade han textat med spretig stil platsnummer och uppgifter om paketet på toaletten. Strax före landningen såg han en flygvärdinna plocka upp lappen. Hon vände och vred på lappen, läste den om och om igen. Därefter gick hon raskt till cockpiten.

Gregs bänkkamrat suckade, sade något på finska: ”Tur att resan är slut. Det händer aldrig någonting på de här flygturerna.”

”Var du glad att det inte händer något”, tänkte Greg men han svarade i stället: ”Ja, jag brukar meditera under resorna, koppla av så gott det går.”

”Kanske jag borde försöka det också”, löd svaret.

”Om du vill lära dig meditation, kan jag rekommendera en bok”, konstaterade Greg och skrev en boktitel och författarens namn på en pappersremsa. ”Om du inte förstår råden, så somnar du åtminstone av den trista texten. Boken är ett garanterat sömnpiller.”

Bänkkamraten skrattade. ”Tack, jag ska pröva nästa gång.”

De började nedstigningen över huvudstaden. Greg kastade en hastig blick ut genom flygplansfönstret på de välkända landmärkena, kustremsan, den gamla fästningen på ön och de stora gräsfälten och spindelvävsliknande motorvägarna runt flygfältet. På avstånd såg det enformigt ut, men då de närmade sig marken och bilarna dök upp i synbilden fick Greg bekräftelse på att det ändå fanns liv på denna del av planeten. Bilarna syntes först som små mikrober i en blodven, därefter växte de i storlek och blev slutligen de plåtmonster de i själva verket var.

Det fanns inget storslaget över landskapet, vare sig det ena eller det andra. Allting var smått och skulle så förbli. Kanske var det också så Greg ville ha det. Enklare att förstå, enklare att omfatta, ta del av och förändra om man så ville. Ändå saknade han ett grandioöst minnesmärke av något slag, inte nödvändigtvis så stort som den kinesiska muren men tillräckligt för att få betraktaren att le igenkännande. Nu fanns inget sådant att varken beundra eller irritera sig på.

Planet landade och kopplades till en port i utrikes-terminalen. Innan passagerarna fick lämna planet, steg en handfull poliser ombord. De tog snabbt hand om de tre männen och kvinnan. De anhållna gjorde inga protester utan fogade sig i sitt öde. En polisman gick in på en av toaletterna och kom ut med ett litet paket, som han stoppade i en plastpåse.

”Vad tusan är det frågan om”, frågade bänkkamraten.

”Tydligen händer inget under själva resan utan först efteråt”, svarade Greg kryptiskt.

Bänkkamraten höjde på ögonbrynen, försökte förstå det skedda men fick inget klart svar. Passagerarna

fick slutligen tillstånd att lämna planet, men alla förhördades i terminalen.

Greg ställde sig lika oförstående som bänskamraten. ”Nej jag har inte sett något, jag sover för det mesta på flygresor”, förklarade han för poliskonstapeln, som ställde rutinfrågorna. ”Vad har hänt?”

”Det kan jag inte säga”, svarade poliskonstapeln.

Bänskamraten gav Greg alibi. Denne hade heller inget att tillägga, även om han såg ut som om han hade missat något väsentligt och nu ångrade det. Under förhöret gav han Greg ett irriterat ögonkast, verkade sur över att Greg inte ägnade incidenten större uppmärksamhet.

Men Greg hade redan sett allt. Det hände inget nytt under solen. Trodde han. Men det skulle visa sig att han hade fel. Greg fick ingen föraning om det som skulle komma.

Långt senare, då han blickade tillbaka på detta ögonblick, undrade han varför. Han brukade alltid få en varning på förhand, en underlig känsla, som var svår att förklara. Något av en kittlande känsla, som spred sig i hela kroppen och gjorde honom rastlös. Men denna gång uteblev känslan. Trots att det som var på väg att hända var så viktigt. Varför?

Han skulle aldrig få svar på frågan. Men han kunde inte heller undgå det som var på väg att ske. En ond malström skulle snart svepa honom och allt han höll kärt ned till ett ofantligt djup.

2

De avgörande stunderna i våra liv är aldrig planerade trots att vi tror det. De viktigaste ögonblicken sker alltid oväntat. Det första mötet med Stina hade varit ett sådant oväntat ögonblick. Det viktigaste i hans liv.

Genast flyget landade ringde han Stina. De kom överens om att träffas på en restaurang nära sjukhuset. En timme senare valde han ett hörnbord. Stolen vickade. Golvet var ojämnt eller så var ett stolben kortare än de andra. Vickandet gick Greg på nerverna. Han stoppade en hopvikt pappersservett under det ena stolbenet. Gungandet slutade.

Restaurangen var nästan tom så här tidigt på eftermiddagen. Två bord framför honom satt en man och en kvinna mitt emot varandra. Av mannen kunde han bara se nacken och ryggen, en bred rygg vars muskler avtecknade sig under skjortans blåa tyg. Av kvinnan såg han bara, över axeln på hennes följeslagare, övre hälften av det rörliga, livliga ansiktet. Hon talade med en sorts dämpad iver. Hennes röst nådde fram till Greg utan att han kunde urskilja orden.

Bråkdelen av en sekund korsade kvinnans blick hans och han slog snabbt undan blicken. Han ville inte verka nyfiken. Kvinnan gömde sig bakom sin följeslagare och sänkte rösten. Greg betvingade sin lust att se på paret, drack en klunk vatten och torkade munnen med en brun pappersservett. Han studerade menyn. Den var full av flottiga fläckar och han torkade av kanten med servetten. Menyn blev inte renare men nu kändes urvalet mera lockande.

Stina dök upp. Hon var strålande vacker. Greg följde henne intensivt med blicken, då hon kryssade mellan borden. Det var som om han inte kunde få nog av henne. Men han kom också ihåg deras senaste gräl, innan han hade åkt iväg. Hon ville få honom att prata, öppna sig, berätta vad han gjorde, vart han var på väg. Men han hade varit vag i sina förklaringar som vanligt, undvikit detaljer och det hade gjort Stina förbannad.

Greg hoppades hon hade glömt grälet. Men han såg i hennes blick att deras senaste häftiga diskussion var långt ifrån glömd och begravnen. Hon gav honom i alla fall en snabb kyss på kinden, då hon slog sig ned. Greg förstod att han fick nöja sig med det tillsvidare, tids nog skulle han kräva mera. Kanske. Om han vågade.

Stina hade tydligen bråttom. Hon gav honom ett flyktigt leende. Greg skymtade ett drag av ångest i leendet. Det betryckta lade sig mellan dem som en osynlig mur.

”Du kunde ha ringt”, sa hon.

Greg vred sig som på nålar. ”Du hade knappast svarat.”

”Idiot!”

”Lugna dig nu, kan vi inte prata som vuxna personer om det här.”

”Det är du som inte är vuxen i den här relationen. Om du tänker fortsätta så här försvinner jag.” Stina bet samman läpparna och tillade: ”För gott.”

”Säg inte så. Snälla.” Gregs röst darrade. Han vägrade tänka tanken till slut. Att aldrig se Stina mera, känna doften av hennes hår, röra vid hennes hud. Nej, det var en outhärdlig tanke.

Stina hötte med fingret. ”Då vill jag veta allt. Inga hemligheter mera. Okej?”

Greg föll till föga. ”Okej, som du vill. Men jag gräver i otureliga saker, det vet du. Du vill inte veta allt.”

”Hur vet du det? Låt mig bestämma. Jag säger till om det blir för mycket.”

”Det kanske inte går att stoppa. När orden redan är där ute är det svårt att ta dem tillbaka.”

”Ja, men jag vill inte leva i den här osäkerheten. Jag vill veta vad du gör, vad du tänker. Förstår du inte det?”

”Jo, men...”

”Inga men nu. Från och med nu inga hemligheter. Begrips!” Hon sträckte fram handen, väntade sig att han skulle ta den.

”Ska vi svära blodsed nu”, frågade Greg och tog upp en bordskniv.

Stinas ögon blixtrade. ”Det här är fel tidpunkt att för skämt.”

”Okej, okej.” Greg släppte kniven och tog Stinas utsträckta hand. Handslaget bekräftade eden. Men Stina såg inte hur Greg korsade fingrarna bakom sin rygg.

”Är ditt uppdrag klart nu, eller ska du iväg igen?”

”Nej, allt är klart. Vill du veta hur det gick?”

”Nej, berätta senare. Jag hinner inte nu.”

Han sa ingenting utan studerade i stället hennes vackra grönbå ögon. Leendet nådde inte upp till ögonen denna gång. Men de var ändå värda att betrakta. Hon var uppenbart bekymrad. Allt emellanåt stötte han på denna gåtfulla dysterhet hos Stina, en melankoli som Greg inte förstod sig på. Kanske hade den funnits där ända sedan barndomen.

Greg hade lust att fråga henne rakt på sak, vad som oroade henne, men insåg att det var bäst att inte pressa

henne. Att påskynda Stina gav i allmänhet motsatt effekt. Då låste hon sig och det kunde ta dagar att få henne att berätta vad hon tänkte.

Hon var inte den typen som begärde hjälp, var van att klara sig på egen hand. Som Greg. Det var därför Greg förstod att de var menade för varandra. Men han förstod också att envisheten ledde ibland till konflikter. För dem båda.

Stinas utväg i unga år hade varit drogerna. Hon hade anslutit sig till ett brottsligt motorcykelgäng, vars ledare slog sina klor i henne. Greg hade räddat henne på Björns begäran. Björn var Stinas äldre bror. Brodern, som hade blivit påkörd av en bil och dött av skadorna. Det kändes som igår. Greg blundade, ville inte tänka på det smärtfyllda minnet. Annars skulle samvetet plåga honom igen. Det var ditt fel. Ditt fel. Samma visa om och om igen, tills han blev alldeles tokig. Så Greg blundade, fick tankarna att ändra bana.

Stina hade blivit fri från drogerna. Det melankoliska sinnelaget fanns dock kvar. Greg sträckte fram sin hand, smekte Stinas lena kind. Hon gav igen ett flyktigt leende. Det var inte tillräckligt men fick duga.

Ytterligare restauranggäster strömmade in och sorlet började stiga. Men de hörde det inte. De hade varit ifrån varandra bara en vecka, men det kändes som en evighet. Dags att ta igen den förlorade tiden.

Stina hade dock bråttom. Hon hade bara en halvtimmes lunchpaus. Sjukhuset var underbemannat och höstens influensavåg hade decimerat sköterskornas antal mera än vanligt.

”Jag jobbar också kvällsskiftet de närmaste dagarna”, förklarade hon.

”Jag förstår”, svarade Greg även om han inte ville förstå.

Han insåg att Stina skulle vara dödstrött, då hon kom hem från jobbet. Ingen kvalitetstid för honom med andra ord. Han suckade lätt.

”Ska jag vänta med kvällsmat åt dig”, frågade han.

”Nej, jag vet inte när jag kommer hem”, löd svaret. ”Det kan bli sent. Gå du och lägg dig, du är den av oss som mest behöver sin skönhetssömn.”

Greg skrattade. ”Det stämmer.” Han väntade på hennes följdfråga, men den kom inte. Skulle hon inte fråga om resan? De hade just svurit en ed, visserligen han med fingrarna i kors men ändå.

Vissa hemligheter kunde man inte avslöja. Det fanns saker som måste begravas i sinnets mörkaste hörn. Sådana som inte kunde yttras högt. Hemligheter som bara blev värre av att dela dem med en annan person.

Greg tog Stinas hand men hon drog genast undan den, plockade upp menyn. ”Har du redan beställt”, frågade hon.

”Nej, jag väntade på dig.”

Hon kastade menyn ifrån sig. ”Jag är för otålig, har ingen lust att äta. Det får räcka med vatten.”

Hon slog upp ett stort glas vatten åt sig. Kannan var tung och hennes händer skakade lätt, då hon satte ner den. Det här var inte den Stina han hade lämnat före resan, tänkte Greg. Något hade hänt. Men vad? Hon var nervös på något sätt. Nej, inte nervös, irriterad kanske. Så som hon brukade vara, när saker och ting inte gick enligt planerna.

”Du har inte frågat mig om resan än”, konstaterade Greg med ett stänk av förebräelse i rösten.

Stina noterade inte den anklagande tonen utan svarade tankspritt: ”Nejvisst, hur gick den?”

Greg svarade inte. Han såg att Stinas tankar var redan långt borta. Resedetaljer var det sista hon ville gå in på.

”Okej, vad är det”, frågade han till slut när tystnaden drog ut på tiden.

”Vad då?”

”Det som du tänker på. Kommer du ihåg det vi talade om för en stund sedan, inga hemligheter? Det gäller dig också. Så berätta!”

”Ja, jag vet”, svarade Stina irriterat, smått arg på att det var hans tur att påminna henne om det ultimatum hon själv hade gett.

Hon drack en stor klunk vatten, tittade missbelåtet på honom en stund och suckade sedan. Greg sa inget, väntade bara på att hon skulle börja. Stina förstod att hon inte skulle komma undan knipan.

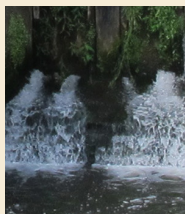
”Det är säkert ingenting”, förklarade hon. ”Bara min fantasi som flyger iväg.”

Greg lyssnade intensivt, gav henne tid att samla tankarna.

”Okej, här kommer det”, sa hon och tynnade pappersservetten ångestfyllt mellan sina fingrar. ”Det är patienterna på sjukhuset, en del av dem skrivs ut trots att de inte är friska, inte kapabla att klara sig på egen hand.”

”Men sådant händer väl hela tiden”, konstaterade Greg.

”Ja, men det här är annorlunda. De kommer inte tillbaka för kontroll. I vanliga fall skrivs patienter ut för öppen vård, det vill säga de har inbokade återbesök

Greg möter människans mörkaste sidor i denna berättelse om hemliga experiment på ett psykiatriskt sjukhus, där Gregs flickvän jobbar. Utan att inse det försätter han dem båda i livsfara. Undersökningen resulterar i en ödemarksjakt, där endast den snabbaste överlever. Spåren leder till samhällets stöttepelare, som har oroväckande planer för människans fortlevnad. Endast Greg kan stoppa dem från att kapa makten. Men priset blir högt.

Tredje boken om privatspanaren Greg Konstantis. Boken är en fristående fortsättning på romanerna GLIMT AV HOPP (2012) och SKÅRSELD (2013).

”Jägarna kastade sig ned i gräset och sköt vilt mot hyddan. Krutröken stack Greg i näsan. Männen trodde de var osårbara, då de kröp fram mot hyddan, men ryggtavlorna var tydliga mål. Männen bar svarta huvor och gröna kommandodräkter. Greg ryste till, satte en pil i armborstets skåra, tog sikte och sköt. Laddade igen och sköt. Så fortsatte han tills figurerna i gräset slutade krypa.”

BoD™
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi